z 5. května 1925 zrušen. Výpočtu stanovenému rozhodnutím z 5. května 1925 vytýká stížnost nezákonnost z důvodu, že se do civ. příjmů st-lových započítává též výnos z farních pozemků, ačkoliv jest výnos ten již na základě fase započítán v kongrue, z níž se proto vyplácí st-li jen doplněk, a vadnost z důvodu, že tato okolnost nebyla vyšetřena. Dále vytýká stížnost, že částky čítané st-li pod titulem »kongrua atd.« za léta 1920—1925 nejsou správné, poněvadž správně činí kongrua za řečená léta jen 5705 K, 7980 K, 7980 K, 7740 K, 7740 K a 7740 K, takže bylo k těmto částkám přičísti pouze hodnotu naturálního bytu 240 K ročně.

Tato druhá námitka není důvodná. K dotazu žal. úřadu sdělila totiž zsp v Brně přípisy z 27. prosince 1924 a ze 12. ledna 1925, že st-l dostal na kongruových požitcích se všemi přídavky v létech 1920 až 1924 incl. částky 5815 K 88 h, 8450 K 88 h, 8210 K 88 h, 7730 K 88 h a 7730 K 88 h, a že v těchto částkách jsou zahrnuty pouze požitky z nábož. matice, nikoli však také cena naturálních požitků nebo cena naturálního bytu a výnos z farních pozemků. Žal. úřad, uváděje v nař. rozhodnutí druhém tyto částky pod titulem »kongrua atd.«, měl tedy pro toto započtení dostatečný podklad ve spisech, kdežto stížnost, uvádějíc částky nižší, obmezuje se na pouhé tvrzení, ničím nedoložené.

Jinak jest tomu s námitkou prvou. Jak bylo již výše řečeno, lze ve smyslu § 12 cit. zákona č. 76/1922 započísti st-li jen příjmy, jež pobírá od fondu veř., čili v daném případě od nábož. matice, lze tedy výnos farních pozemků, jichž st-l užívá, započísti jen tenkráte, jestliže pozemky ty jsou součástí jmění nábož. matice jakožto veř. fondu a nikoli snad jen na příklad farním beneficiem zřízeným od patrona, ať jest patronem tím nábož. matice nebo kdokoli jiný (§§ 1 a 4 zák. z 19. září 1898 č. 176 ř. z.). Otázka tato nebyla zodpovědena ani nedosti přesnými údaji stížnosti, že fara, o kterou jde, jest farou nábož. matice, ani tím, že stížnost nenamítá ničeho proti započtení hodnoty natur. bytu. Poněvadž pak správní spisy neposkytují žádného podkladu pro řešení této otázky, jest řízení neúplným i musilo býti nař. rozhodnutí z 5. května 1925 zrušeno dle §u 6 zák. o ss.

Č. 5462.

Mimořádná opatření. — Administrativní řízení: I. O mezích nařizovací moci podle zmocňovacího zákona č. 337/1920. — II. Nařízení č. 54/1923 o cenách piva je kryto cit. zákonem.

(Nález ze dne 8. března 1926 č. 4711).

Věc: Anna O. v Ch. proti zemské správě politické v Praze o překročení nejvyšších cen piva.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nálezem osp-é v Ch. z 8. července 1924 byla st-lka uznána vinnou přestupkem §§ 1 a 2 vl. nař. z 22. března 1923 č. 54 Sb., jehož se dopustila tím, že nedodržela nejvyšších cen piva resp. připočítala vyšší přirážky k ceně piva od pivovaru nežli dle cit. §§ vl. nař. přípustno, a byla dle § 7 cit. nař. resp. § 2 zák. z 15. dubna 1920 č. 337 Sb. odsouzena

k pokutě 100 K event. do vězení 10 dnů. Odvolání do rozhodnutí toho bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.

Stížnost do tohoto rozhodnutí namítá, že zákonem z 15. dubna 1920 č. 337 Sb. byla vláda zmocněna, aby pro úpravu mimořádných hospodářských nebo zdravotních poměrů způsobených válkou použila cesty nařizovací jen při poměrech, které dosud zákonem upraveny nejsou, poněvadž v § 51 živn. řádu jest stanoveno, že pro drobný prodej zboží tvořícího nejnutnější potřebu denní výživy mohou býti stanoveny nejvyšší ceny, mohla se úprava cen piva státi v mezích tohoto ustanovení a nebylo by třeba jiného zákona. Nařízení č. 54/1922 o cenách piva nemá tedy dle názoru stížnosti opory v zákonu zmocňovacím.

Nss uvážil o námitce této, že zákon č. 337/20 zmocňuje vládu, aby poměry v něm blíže označené místo cestou zákona upravila cestou nařízení. Zmocnění to omezeno jest zákonem samým na záležitosti v § 1 odst. 1 vytknuté — nevztahuje se na záležitosti v § 1 odst. 2 uvedené — jinak ale není omezeno. Může tedy vláda v mezích těch poměry v odst. 1 § 1 uvedené upraviti nařízením bez ohledu, jestli a pokud poměry ty snad již jsou upraveny; zmocnění vlády nedotýká se zejména úpravy nejvyšších cen předmětů nutné potřeby, jak ji má na mysli ustanovení § 51 živn. řádu, nýbrž ponechává je v platnosti. Zmocnění vlády jest však jak co do věcí, tak co do území, na které se vztahuje, širší. Okolnost, že vláda zmocnění ji daného pro úpravu cen piva použila teprve 22. března 1926, nečiní úpravu cen piva, jak se stala nařízením č. 54/23 neplatnou, při čemž dlužno poukázati k tomu, že zákonem nejsou stanoveny okolnosti, za kterých jest na snadě nutná potřeba té které úpravy, že tudíž úsudek o tom ponechán úvaze vlády. Nař. č. 54/23 bylo poslanecké sněmovně Nar. shrom. předloženo 5. dubna 1923 a sněmovna neodepřela mu schválení. — — — —

Č. 5463.

Policejní právo trestní. — Tiskové právo (Slovensko): O plakatování t. zv. volebních plakátů.

(Nález ze dne 8. března 1926 č. 4714).

Věc: Michal P. v L. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska (min. taj. Dr. Pavlásek) o nedovolené vyvěšení plakátu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l byl v cestě instanční, naposledy nař. rozhodnutím, uznán vinným přestupkem § 15 zák. čl. XIV z r. 1914, jehož se dopustil tím, že v okrese T-ském nepovolený plakát dal vyvěsiti a byl za to dle § 29 bod 4 cit. zák. odsouzen k pokutě 50 K, po případě do vězení na dobu tří dnů.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto:

Dle trestního oznámení vyvěsil dne 29. září 1923 v L. na pokyn místního faráře, st-le Michala P., učen František G. na kovářské dílně svého mistra zabavený plakát »Slovenské ludové strany«, na kterém jest znázorněno, jak Čeči odnášejí továrnu ze Slov. St-l sám přiznává, že dal plakát Františkem G. vyvěsiti; plakát znázorňoval, jak dva červení lidé